

ת"פ 18170/07/18 - מדינת ישראל נגד בני יעקב, מוטי יעקב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18170-07-18 מדינת ישראל נ' יעקב ואח'

כבוד השופט איתן כהן	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
1. בני יעקב	נאשמים
2. מוטי יעקב	

החלטה בעניין הנאשם-1

כללי

1. לפני בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") שהוגשה מטעם הנאשם-1.

כתב האישום

2. נגד הנאשם-1 הוגש כתב אישום שעניינו איומים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 02.03.2018 סמוך לשעה 17:20 בבית הכנסת "ישועות ישראל" בירושלים, החל ויכוח בין הנאשם 2 לעשהאל שאול על רקע אופן ניהול בית הכנסת ועל רקע הסרת מודעה שאותה תלה הנאשם-2 בידי עשהאל. במהלך הוויכוח קילל הנאשם-2 את עשהאל, הניף את ידיו באוויר וניסה להתקרב לעשהאל, אך קהל המתפללים ובהם הנאשם-1 חצצו בין השניים. בהמשך לכך אמר הנאשם-2 לעשהאל: "אני אחסל אותך, אני אשפוך לך את הדם, חתיכת זבל, מניאק" תוך שהוא צועק ויורק.

למחרת, הגיע הנאשם-1 לבית הכנסת ולאחר התפילה עלה על הבימה ואמר: "העניין הפך אישי בין המשפחות". באותו מעמד, אמר הנאשם-1 לבאי בית הכנסת כי מי שחושב להעיד על האירועים שקרו, שלא יעשה זאת ולמי שיעז להעיד נגד הנאשם-2 יהיה עסק עם משפחת יעקב.

הנאשם-2 הופנה למסלול של הסדר מותנה.

הנאשם-1 החליט לנהל את התיק.

טענות הנאשם-1

3. הנאשם 1 עתר לקבל לעיונו את המידע שלהלן:

רשימת כתבי אישום שהוגשו נגד נאשמים בעבירת איומים כעבירה ראשונה ובודדת;

עמוד 1

נתונים סטטיסטיים בנוגע לסגירת תיקים, הגשת כתבי אישום ומדיניות אכיפה בעבירות איומים כשהחשוד ללא עבר פלילי;

הנחיות בעניין הקריטריונים לאי העמדה לדין מחמת היעדר עניין לציבור.

הנתונים התבקשו כדי לבסס טענה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק- אכיפה בררנית, לפי סעיף 149(10) לחסד"פ.

ב"כ הנאשם תמכה יתדותיה ברע"פ 6478/18 **מדינת ישראל נגד קמארי** (23.01.2019) (להלן: "רע"פ **קמארי**"). באותו תיק, דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור שהוגשה מטעם המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת שביטל כתב אישום בעבירת איומים בודדת מחמת הגנה מן הצדק-אכיפה בררנית. בין היתר, בוטל כתב האישום על יסוד נתונים סטטיסטיים שהובאו לעיונו של ביהמ"ש (ע"פ (נצרת) 22160-04-17 **קמארי נגד מדינת ישראל** (19.06.2018)) (להלן: "ע"פ **קמארי**").

תגובת המאשימה

4. המאשימה התנגדה לבקשה וטענה שיש לדחותה הן בשל כך שהנאשם-1 לא הניח תשתית ראשונית המצדיקה את קבלתה, הן בשל כך שההחלטה בעניין קמארי אינה מחייבת, הן בשל כך שהמקרה שם שונה מהמקרה שלפנינו, והן בהסתמך על חזקת התקינות המנהלית.

אשר להנחיות בעניין קריטריונים לאי העמדה לדין מעילה של היעדר עניין לציבור, הפנתה להנחיית פרקליט המדינה 1.1 שכותרתה: "**אי פתיחה בחקירה או סגירת תיק בעילת נסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות לפתיחה בחקירה/ העמדה לדין**" (להלן: "הנחיית פרקליט המדינה").

עוד הוסיפה שכיום מדיניות התביעה היא ככלל להפנות עבירת איומים ראשונה למסלול של סגירת תיק בהסדר מותנה.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

5. ב-ע"מ 1786/12 **ג'ולאני נגד מדינת ישראל** (20.11.2013) נקבע כי מקום שבו דן בית המשפט בבקשה לקבלת מידע מתיקי חקירה לצורך הוכחת אכיפה בררנית, משקלו של האינטרס הלגיטימי יגבר ככל שהמבקש יוכל להצביע על **בסיס ראשוני לקיומו של חשד בדבר סלקטיביות האכיפה**. עוד נקבע, שאין די בהוכחת דמיון בין המקרים אלא יש להראות כי ההבחנה בין המקרים הדומים נעשתה **בחוסר סבירות או משיקולים לא ענייניים**. על הנאשם להראות כי לאורך זמן ובאופן שיטתי רשויות התביעה קיבלו במקרים דומים החלטות שונות מאלה שננקטו במקרה שלו.

כך נקבע גם בע"פ (י-ם) 30636/06 **מדינת ישראל נגד מטר** (19.07.2007), למרות שבית המשפט עמד

בהחלטתו על הקושי המובנה של ההגנה להוכיח אפליה בשל היעדר נגישות לחומרים המוחזקים מטבע הדברים בידי הרשות. ובלשון פסק הדין נאמרו הדברים כך:

"אכן, קיים קושי ראיתי בהוכחת טענת האפליה. לעתים, גם שעה שיצביע נאשם על אחרים שביצעו את אותה עבירה ולא הועמדו לדין, אפשר שבכך לא סגי להוכחתה כדבעי. בקשר לטענת האפליה נדמה, כי מן הראוי ליתן לנאשם גישה למאגר נתונים סטטיסטיים של הרשות אודות מספר החקירות שהיא מנהלת בפרק זמן נתון ביחס לעבירות מן הסוג המיוחס לו ומספר כתבי האישום המוגשים בעקבות חקירות אלה. לא זו אף זו, לו תונח בפני בית המשפט תשתית ראיתית ראשונית לאפליית הנאשם, יהא הדבר ראוי לחייב הרשות, אשר לה, להבדיל ממנו, נגישות לעובדות שבכוחן לבסס טענתו, להביא חומר רלבנטי נוסף".

האם עמד אפוא הנאשם בנטל המוטל על שכמו והניח תשתית ראשונית בדבר קיומו של חשד לאכיפה סלקטיבית?

6. לאחר שעיינתי בבקשה, לא מצאתי שיש בה תשתית ראשונית שתצדיק את קבלת הבקשה.

הבקשה לא גובתה בנתונים כלשהם ואף לא בדוגמאות של מקרים שבהם נסגרו תיקים, זולת החלטות סגירה בתיקים קודמים שעניינם תלונות שהוגשו נגד הנאשמים עצמם ואשר לא ניתן להסיק מהם מסקנות כוללניות כלשהן.

7. אשר לע"פ קמארי, אשר אושר כאמור ברע"פ קאמרי, בית המשפט המחוזי עמד על כך שמשמעותה של החלטתו לא הייתה לקבוע כלל גורף שלפיו בכל מקרה של עבירת איומים בודדת כשהחשוד נעדר עבר פלילי - יש לסגור את התיק נגדו, אלא שיש לבחון כל מקרה לגופו ולנסיבותיו.

ובלשונו של בית המשפט המחוזי, נאמרו הדברים כך:

"בשולי פסק הדין אבהיר, כי פסק דין זה ניתן הן לאור העדר קיומה של הנחיה מאת רשויות התביעה לגבי השיקולים להגשת כתב אישום בעבירת איומים כשהיא עומדת לבדה, הן לאור הנתונים הסטטיסטיים, עליהם הצביעה ההגנה ואשר לימדו על מדיניות ההעמדה לדין בה נוקטות רשויות התביעה בכגון דא, וכן בהינתן נסיבות העושה והמעשה. ברי, כי אין באמור בפסק דין זה כדי למנוע מהמשיבה לפעול להעמדה לדין בעבירת איומים בלבד, מקום בו תגובש הנחיה מתאימה או יחול שינוי במדיניותה או בהתקיים נסיבות עושה או מעשה שונות מענייננו".

בבואה של המאשימה לדון אפוא בנסיבות הקונקרטיות של המעשה, מטבע הדברים עליה לשקול, בין היתר, את העבירה ונסיבותיה, דהיינו את תוכנם של דברי האיום, חומרם, הסיכוי למימושם, השפעתם על מושאי האיום ועל אחרים, תוצאתם, מקום השמעתם, עיתוי השמעתם, הקשרם, תכנון מוקדם או היעדרו, שיתוף פעולה עם אחרים, חלקו

היחסי של החשוד בעבירה, נסיבות מקלות שונות וכיו"ב.

ברי שקבלת הפרשנות שלפיה ההחלטה בעניין קמארי אינה מאפשרת הגשת כתבי אישום בעבירת איומים בודדת כשאין לחשוד עבר פלילי היא מסוכנת, אינה הגיונית, אינה סבירה, אינה מידתית, וחוטאת לאינטרס הציבורי שיש באכיפת העבירה, אינטרס שנועד להגן על בטחונו, חירותו, שלוות נפשו וחופש פעולתו של הפרט.

כלום ייתכן שלא יוגש כתב אישום ואף בקשה למעצר עד לתום ההליכים בצדו, נגד חשוד ללא עבר פלילי שאיים על אחר ויש חשש שיממש את איומיו?!

ואידך זיל גמור.

8. אשר לבקשה לחשיפת ההנחיות בנוגע לקריטריונים לסגירת תיק מהעילה: "נסיבות העניין אינן מתאימות להעמדה לדין", עילה המכונה גם "היעדר עניין לציבור", הפנתה המאשימה להנחיית פרקליט המדינה ודי בכך.

לכך יש להוסיף גם את הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.3042 שכותרתה: **"הפעלת סימן א1 בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - הסדר מותנה"** (שעודכנה ביום 03.01.2019). על פי נספח ב' להנחיה, נכללת עבירת איומים בין העבירות שהתביעה המשטרתית רשאית לערוך הסדר מותנה בעניין, אם נעברה החל מיום 1 בינואר 2019, זולת עבירת איומים שנעברה כלפי בן משפחה כהגדרתו בסעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזאת כל עוד לא הודיע שירות המבחן למבוגרים כי ניתן לכלול בהסדר המותנה תכנית טיפול ושיקום.

לעניין עבירות איומים שנעברו לפני יום 01.01.2019, ראה נספח ב' סיפא להנחיה.

סוף דבר

9. מכלל הנימוקים דלעיל, החלטתי אפוא לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, ו' חשוון תש"פ, 04 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.